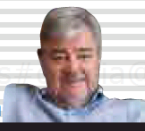

L'ANIVERSARI

L'ECONOMIA DE MENORCA AL CONGRÉS DE CULTURA CATALANA

Guillem López i Casanovas

Professor d'Economia
Universitat Pompeu Fabra

La invitació dels organitzadors a participar en un acte de celebració de l'efemèride m'ha fet retornar als primers anys de la meua dedicació a estudiar l'economia de l'Illa. Record que qui m'ho va demanar va ser Espar Tíció, a qui no coneixia de res més enllà de saber que era un bon empresari. El que jo sabia de l'economia menorquina m'ho havia après a les vacances de la Facultat quan *gratia et amore*, com ho he fet tot en aquest camp -quina barra la d'aquells que ens qualifiquen de 'subvencionats!- aixecant dades i rallant amb la gent. La meua ponència al CCC va ser així un resum de molts dels treballs previs, en una màquina Olivetti i amb el 'regiró' del debutant. Per a la presentació de la meua ponència vaig anar en cotxe -anar a València i tornar a Barcelona el mateix dia!- amb economistes que no coneixia però que eren referents del moment. Eren Muntaner Pasqual, Emili Giral i Josep M. Carreras si no em falla la memòria. Jo amb 21 anys, nou als estudis de l'Economia i el Dret, però amb ganes de posar al mapa l'especificitat de l'Illa. El meu *background* era haver ajudat els treballs de la «Via Menorquina al creixement», de Ramon Marimon i Josep Ma Surís -aquest recentment traspasat- i que han estat companys meus de la Universitat, i d'Emili Farré Escofet, amb qui encara guard amistat. I aixecava dades a l'illa aquell qui ha estat destacat catedràtic també de la UPF, d'Antropologia genètica, Jaume Bertranpetit.

Fou l'interès de molts d'ells els que des de la cultura catalana posaren Menorca al mapa de l'estudi. També la revista Randa, fa poc glosada per Fina Salord. Abans Menorca estava diluïda dintre de 'la província balear': *Consejos económicos sindicales y sociales* -o quelcom així- sota les directrius del Pla Provincial. Pla de trist re-

cord, que aconseguírem aturar i que dibuixava la gran autovia perifèrica que connectaria urbanitzacions turístiques amb l'aeroport negligint la resta de l'economia menorquina.

Record molt bé com, amb l'empenta de Mateu Seguí, emulava Llorenç Capellà -com ho havia fet pel Diari de Mallorca- amb entrevistes de doble pàgina central al Diari **MENORCA**, dialogant amb empresaris menorquins, amb continguts prou difícils -Franco era viu- i jo necessitat que estava com a becari d'un certificat de bona

Quan Espanya era una dictadura, era la democràcia antifranquista catalanista la que posava Menorca al mapa

conducta que m'havia de donar la policia secreta per poder continuar estudis. Articles en els quals plantejava temes de la seva història empresarial i altres posicionaments més personals, sindicals i democràtics, com els de legalització dels partits polítics. També record Carlos Mir, administrador de Duanes de Menorca, que m'ajudava a veure quins ingressos fiscals sortien de l'Illa per confirmar jo quants en retornaven, o també em ve al cap el meu sogre Juan Antonio, que impulsava iniciatives cooperatives per assegurar inver-

sions amb retorn a l'Illa, com la *non nata* asseguradora d'accidents després de constatar que sortien amb primes molt més recursos dels que retornaven per indemnitzacions de sinistralitat, donada la millor seguretat vial i laboral de l'Illa. Van ser moltes hores de fer números, de visitar gestories per comptar cotitzacions socials i de visites a les administracions sanitàries i escolars per analitzar la despesa.

♦ L'ECONOMIA de Menorca treia el cap amb el reconeixement que ens feien els demòcrates catalans lluitadors antifranquistes, també des del territori amb aquell nucli inicial d'experts del Ceumt: pens en persones com Marçal Tarragó o com Pau Verrié i Joan Alemany, que han mantingut la seva estima menorquina amb la connexió mercadalenca.

Quan Espanya era una dictadura Menorca era «Província balear»: era la democràcia antifranquista catalanista la que posava Menorca al mapa. Un recordatori per als qui ara s'omplen la boca del menorquinisme folklòric que practiquen, i que llavors romaniens acomodats al tardofranquisme... fins avui. Gent que critica, però que, més enllà de tics de llenguatge casolà, ni empren ni saben la llengua. Parlen d'aquesta com si parlessin de futbol (la ignorància és així d'atrevida) i insulten als qui no pensam com ells: podran dir que no hi estan d'acord, però dir que ens hem embutxacat un euro... ja és tenir poca vergonya!

Per tant, bon vent i oratge als que critiquen la celebració del que va representar el Congrés de Cultura Catalana per a la nostra illa, de la mà del més gran dels valors de la cultura: compartir una mateixa llengua.

PD- Acabat aquest text veig que ha mort Santiago Llompart. Una persona que tot i els atacs que va rebre al front de la seva llibreria catalana mai es va arrufar. Tot el meu record Tiago!

I veig ara també el trencament de l'equip de govern del Consell. No m'alegra haver encertat des del passat estiu, preveient aquest final després d'ignorar la proposta treballada el setembre amb Josep M. Quintana.